

СТАДІЇ ПРОВАДЖЕННЯ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Михайло Васильович ГОРОШОВСЬКИЙ,
*Чернівецький інститут Міжнародного
гуманітарного університету*

*Науковий керівник: к. ю. н., доцент
Сірко Р. Б.*

Важливою проблемою в нашій державі є процесуальне регулювання принципів та порядку виконання законів, указів Президента, постанов уряду України, інших нормативних правових актів та адміністративно-правових норм що регулюють відносини в різних аспектах реалізації державної виконавчої влади.

В даний час провадження про адміністративні правопорушення є досить поширеним. Вони охоплюють практично всі сфери нашого життя, діяльності установ, підприємств, організацій і перш за все держави. Розвиток процесуального законодавства є необхідною умовою та показником стану демократії та верховенства права в державній владі, і в зв'язку з цим необхідним є проробити велику роботу у визначених сферах державної життя.

У випадках, передбачених законодавчими актами України, для припинення адміністративних правопорушень, коли виконуються інші заходи впливу, допускаються адміністративне затримання осіб, особистий огляд, огляд речей та вилучення речей та документів. Ці заходи застосовуються у зв'язку з виявленням ознак порушення закону або при наявності достатніх підстав передбачати наявність таких ознак. Основна ціль цих заходів - створити необхідні умови для застосування норм матеріального права, встановлення відповідальності за правопорушення. Більше того, їх застосування служить цілям реалізації переважно адміністративних покарань..

Провадження у справах про адміністративні правопорушення складається з певних дій ряду органів та осіб. Важливу роль у цій

діяльності відіграють державні органи та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи, вповноваженні приймати передбачені законом заходи щодо виявлення та попередження адміністративних правопорушень, застосування та виконання стягнень.

Органи, що розглядають справи, зобов'язані враховувати позицію учасників процесу та мотивувати рішення, прийняте у вирішенні справи, з участю членів процесу.

Також в провадженні є інші учасники процесу: одні відстоюють свої інтереси, інші беруть участь лише у здійсненні певних процесуальних дій, полегшуючи процес.

Етапом називається серія взаємозв'язаних процесуальних дій між особами за реалізацією прав та взаємних обов'язків. Кожен етап оформляється спеціальним процесуальним документом, підсумовує діяльність. Першопочатковою стадією провадження є порушення справи.

головне призначення стадії порушення справи полягає в тому, що вповноважена на це посадова особа органу внутрішніх справ у передбаченій законом формі встановлює факт вчинення адміністративного проступку. Однак аналіз практики свідчить про те, що, отримавши повідомлення про вчинене адміністративне правопорушення, посадова особа організує його перевірку, під час якої встановлюється не лише сам факт вчинення адміністративного проступку, але й обставини, що відносяться до даного проступку, здійснюється їхня юридична оцінка, встановлюється особа правопорушника, виявляються докази, що підтверджують його винність у вчиненні даного проступку.

Таким чином, всередині даної стадії об'єднуються дії, спрямовані на встановлення обставин справи, їх закріплення (фіксацію) та кваліфікацію. Іншими словами, така перевірка є нічим іншим, як розслідування адміністративного правопорушення.

У зв'язку з цим, вважаємо, що є більш правильним у термінологічному розумінні називати початкову стадію у справах про адміністративні правопорушення – порушення справи про адміністративне правопорушення та її адміністративне розслідування. На наш пог-

гляд, сьогоднішня адміністративно-деліктна практика є першим і найголовнішим замовником щодо вирішення зазначеного питання не лише з огляду на сучасний стан відповідних матеріальної і процесуальної підгалузей адміністративного права, а надто – з урахуванням тенденцій їх розвитку.

Розгляд справ про адміністративні правопорушення визначає логічну і психологічну основу всього адміністративно-деліктного провадження, чіткість, послідовність, ясність якого сприяє реалізації принципу процесуальної економії. Це зумовлене також і тим, що всі процесуальні дії на цій стадії адміністративно-деліктного провадження носять винятково правовий характер, тобто врегульовані у нормативному порядку або мають бути врегульовані в такому порядку. В основному, стадія розгляду справи врегульована нормами, які містяться у главі 22 КУпАП «Розгляд справ про адміністративні правопорушення». Ці норми повинні бути визначальними стосовно норм інших законодавчих актів, які передбачають провадження щодо накладення адміністративних стягнень.

Норма ст. 55 Конституції України закріпила права громадянина на судовий захист. Кожному гарантується право оскаржити в суді рішення, дії чи бездіяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб.

Оскарження як адміністративно-процесуальний інститут слугує засобом забезпечення захисту та поновлення прав і законних інтересів громадян, які беруть участь у провадженні у справах про адміністративні правопорушення. Оскарження – це діяльність громадянина, спрямована на формулювання змісту скарги та її подання до відповідного органу (посадової особи) для розгляду та вирішення скарги. Право на оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення є однією з гарантій захисту прав особи, забезпечення законності притягнення до адміністративної відповідальності. Відповідно до ст. 287 КУпАП постанову може бути оскаржено особою, щодо якої її винесено, а також потерпілим. Крім цих осіб, від їх імені скаргу можуть подати законні представники або захисник.

Скарги від осіб, які не мають права на оскарження, мають бути повернені скаржникові.

Порядок оскарження постанови у справі про адміністративне правопорушення встановлено ст. 288 КУпАП. Згідно зі ст. 288 КУпАП скарга подається в орган (посадовій особі), який виніс постанову у справі про адміністративне правопорушення, якщо інше не встановлено законодавством України.

Підводячи підсумок вищесказаного, хотілося б зазначити, що у процесі впровадження адміністративної реформи, а особливо її складової – реформи інституту адміністративної відповідальності, яка відбувається у напрямку звуження адміністративно-юрисдикційних повноважень поліції і передачі їх до місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, виникає потреба нормативного перегляду повноважень органів внутрішніх справ щодо виконання постанов про накладення адміністративних стягнень. Така необхідність стає можливою також у зв'язку з появою нових органів, яким законом надані відповідні повноваження, про що мова йшла вище.

Список використаних джерел:

1. Адміністративне право: підручник / НУ "ЮАУ ім. Ярослава Мудрого" ; за заг. ред.: Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, В. В. Зуй. 2-ге вид., переробл. та допов. Х.: Право, 2013. 656 с.
2. Адміністративне процесуальне право України: навч.-метод. посіб. / І. О. Картузова [та ін.] ; М-во освіти і науки України, Нац. ун-т "Одес. юрид. акад.". К. : Фенікс, 2016. 400 с.
3. Адміністративне судочинство: навч. посіб. / за заг. ред. Н. Б. Писаренко. Х. : Право, 2016. 312 с.
4. Адміністративне судочинство України: теорія та практика: монографія / Вищ. адмін. суд України ; за заг. ред. О. М. Нечитайла. К. : Компанія "ВАІТЕ", 2015. 288 с.